

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystrické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: A. H.

proti

žalovanému: Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2017, č. j. 44661/17/5100-41451-711055, a na ochranu proti nečinnosti žalovaného

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2017, č. j. 44661/17/5100-41451-711055, **se odmítá.**
- II. Žaloba na ochranu proti nečinnosti žalovaného při vyřizování žádosti o poskytnutí informací ze dne 13. 9. 2017, podané téhož dne u Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, územní pracoviště ve Vyškově, a evidované pod č. j. 4019041/17, **se zamítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného.
- IV. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného.

- V. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podáním ze dne 13. 9. 2017 označeným jako *Žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb.* žalobce požádal Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále též „povinný subjekt“) v souvislosti se zákonem č. 112/2016 Sb., o evidenci tržeb, o sdělení, (1.) „[k]terý úřad hradí investiční náklady na zakoupení a montáž technického zařízení, potřebného k naplnění zákona o EET podnikatelům“, a (2.) „[k]terý úřad hradí všechny provozní náklady, plynoucí z provozování technických zařízení potřebných k naplnění zákona o EET podnikatelům“.
2. V reakci na přípis povinného subjektu ze dne 19. 9. 2017, č. j. 4054662/17/3000-00061-701174, sp. zn. 14/17/INF/3000-00061, označený jako *Poskytnutí informací*, žalobce dne 21. 9. 2017 učinil podání označené jako 1) *Stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace ze dne 13. 9. 2017, sp. zn. 14/17/INF/3000-00061.* 2) *Žádost o doplňující informace podle zákona č. 106/1999 Sb.* K bodu 1) tohoto podání uvedl, že není spokojen s vyřízením žádosti o informace, neboť povinný subjekt na otázky neodpověděl jednoznačně, přičemž žalobce navrhl, aby v případě nevyhovění stížnosti povinným subjektem rozhodl nadřízený orgán dle § 16a odst. 6 písm. c) č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. K bodu 2) podání konstatoval, že dále žádá o doplňující informace, a to a) „[k]terý zákon a §§ příkazuje příslušným úřadům hradit investiční a provozní náklady na technická zařízení potřebná k naplnění zákona o EET podnikatelům“, a b) „[k]terý zákon a §§ příkazuje podnikatelům hradit investiční a provozní náklady na technická zařízení potřebná k naplnění zákona o EET“.
3. V návaznosti na podanou stížnost žalovaný v postavení nadřízeného orgánu rozhodnutím ze dne 18. 10. 2017, č. j. 44661/17/5100-41451-711055, postup povinného subjektu potvrdil dle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. V odůvodnění shledal, že povinný subjekt postupoval v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím, neboť požadované informace poskytl jednoznačně, pokud uvedl, že předmětné náklady hradí sám poplatník, z čehož lze dovodit, že žádný úřad podnikateli tyto náklady nehradí. Žalobce přitom namítanou nejednoznačnost nijak blíže nekonkretizoval. V těchto souvislostech pak žalovaný s odkazem na zásady spolupráce a hospodárnosti k doplňujícím dotazům žalobce konstatoval, že i tyto byly žalobci materiálně poskytnuty sdělením povinného subjektu, neboť tento odkázal na § 3 odst. 1 zákona o evidenci tržeb a v základní míře jej též poučil o možnosti uplatnění slevy na dani z příjmů fyzických osob s tím, že v případě provozních nákladů technického zařízení se zpravidla bude jednat o daňově uznatelný výdaj.

II. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného

4. Včas podanou žalobou ze dne 29. 12. 2017 žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného. Uvedl, že tvrzení žalovaného je nesprávné, neboť § 3 odst. 1 zákona o evidenci tržeb pouze stanoví, kdo je povinen provozovat technická zařízení, ale nestanoví, kdo je povinný konečný investor. Rovněž odkaz na § 35bc zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, je neopodstatněný, protože toto ustanovení nehovoří o investičních nákladech, ale jde

o finanční prémii za provozování technického zařízení potřebného k naplnění zákona o evidenci tržeb.

5. I tvrzení žalovaného k otázce č. 2) je nejednoznačné a tedy nesprávné. Dokud nelze jednoznačně odpovědět na otázku č. 1), není možné tvrdit, že provozní výdaje související s provozováním technického zařízení potřebného k naplnění zákona o evidenci tržeb je povinen nést daňový subjekt. Daňový subjekt je sice dle § 3 odst. 1 zákona o evidenci tržeb povinen nést tyto provozní náklady po určitou dobu, ale může je přeučtovat daňovému subjektu, který je konečný investor dle příslušného zákona, na který se právě žalobce dotazuje.
6. Vzhledem k tvrzenému zkrácení na právu na informace žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Další podání žalobce ohledně věci samé

7. V reakci na usnesení soudu ze dne 24. 3. 2020 (č. l. 103), vydané v návaznosti na změnu judikatury Nejvyššího správního soudu, žalobce podáním ze dne 30. 4. 2020 (č. l. 115) jednak setrval na žalobním návrhu na zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2017, jednak žalobní návrh doplnil o alternativní petit, jímž se domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost převzít žádost o informace vedenou u Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj pod sp. zn. 14/17/INF/3000-00061 a informaci poskytnout nebo vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti, a to ve lhůtě 7 dnů od doručení rozsudku. Tuto změnu žaloby soud připustil usnesením ze dne 9. 3. 2021 (č. l. 183).
8. Nutno dodat, že za podání ve věci samé soud nepovažoval podání žalobce týkající se jeho návrhu na osvobození od soudních poplatků, v nichž mimo jiné uváděl, že jedná ve smyslu čl. 23 Listiny základních práv a svobod, neboť právo v České republice selhává od podzimu 1992 a stát tudíž nemá morální ani zákonné právo žádat za nefungující službu peníze po občanovi (viz např. podání ze dne 5. 2. 2018 označené jako *Návrh na osvobození od soudních poplatků ve věci vedené u ČR – Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 A 1/2018*, č. l. 13, či podání ze dne 7. 5. 2019 označené jako *Doplnění žaloby sp. zn. 29 A 1/2018 o další přílohy*, č. l. 52), popř. z důvodu, že je v České republice odstraňován demokratický řád lidských práv a základních svobod, účinné použití zákonných prostředků je znemožňováno a na občanech je páchána úmyslná a systematická genocida (viz např. podání ze dne 18. 11. 2019 označené jako *Čtvrté doplnění návrhu na osvobození od soudních poplatků ve věci vedené u ČR – Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 A 1/2018*, č. l. 73). K těmto tvrzením žalobce v rámci řízení průběžně zasílal soudu řadu příloh. Tyto listiny (zažurnalizované v soudním spisu na č. l. 20–41, 53–63, a dále v přílohových obálkách na č. l. 66a, 68a, 71a, 73a, 77a, 83a, 113a, 148–151), stejně jako listiny týkající se osobních a majetkových poměrů žalobce soud při jednání (část V. tohoto rozsudku) neprováděl k důkazu, neboť se netýkaly věci samé.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 11. 8. 2020 v první řadě poukázal na nedostatek pasivní věcné legitimace. Žalobce byl soudem poučen o možnosti překvalifikování žaloby na žalobu nečinnosti. Tak učinil, ani přes poučení soudu však neupravil označení žalovaného. Za žalovaného tak nadále označuje Odvolací finanční ředitelství. Tento správní orgán však v daném případě nemá povinnost vydat rozhodnutí či osvědčení ve smyslu § 79 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), neboť je

povinen či oprávněn vydat toliko rozhodnutí o stížnosti podle § 16a odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím. Tento akt ovšem není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a spadá tak pod výluky ze soudního přezkumu dle § 70 písm. a) s. ř. s. Nečinnostní žaloba musí v dané věci směřovat vůči Finančnímu úřadu pro Jihomoravský coby povinnému subjektu dle zákona o svobodném přístupu k informacím. K věci samé pak žalovaný uvedl, že nesouhlasí s názorem žalobce ohledně údajného neposkytnutí požadovaných informací. Ze sdělených údajů musí být žalobci zřejmé, že všechny jím zmiňované náklady související s elektronickou evidencí tržeb (náklady na pořízení technického zařízení a náklady provozní) hradí sám poplatník, tedy nehradí mu je žádný úřad. Lze pochybovat o serióznosti žalobních námitek. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

V. Jednání konané dne 28. 4. 2021

10. Při jednání žalobce nad rámec písemně uplatněné argumentace uvedl, že jím požadované informace musí existovat. Jestliže tomu tak není, jedná se o vadu právního řádu. Podnikatelé elektronickou evidenci tržeb nepotřebují, je pro ně zatěžující. Zákon o evidenci tržeb podporuje toliko nadnárodní korporace. Povinnosti předpokládané tímto zákonem byly podnikatelům uloženy retroaktivně. Nutnost pořízení technického zařízení podnikatele nutí ke změně stávajících pokladních systémů, jde o zbytečné náklady; stejně je tomu i ohledně provozních nákladů. Jejich daňová uznatelnost je vzhledem ke znění § 24 a § 25 zákona o daních z příjmů sporná. Elektronická evidence tržeb je proti smyslu podnikání, vede k likvidaci malých a středních podnikatelů. Systém je neefektivní. Funguje jen proto, že provoz koncových zařízení hradí podnikatelé. Tím jsou od nich odsávány potřebné finanční prostředky. Musí pořizovat též antivirové programy, internetové připojení, počítačový hardware. Existuje i nebezpečí ztráty dat. Elektronická evidence tržeb zvyšuje moc státu vůči podnikatelům, podporuje zášť ve společnosti, je neproporcionální. Novou podmínkou pro podnikání se stal přístup k internetu. Dochází ke zvýhodňování bezhotovostních plateb, jedná se o součást přechodu k bezhotovostní společnosti. Zákon o evidenci tržeb je svou povahou zákonem „policejním“, má bránit daňovým únikům. Jiný policejní zákon, totiž zákon o Policii České republiky, však v případě využití pomoci soukromé osoby policií upravuje náhradu škody ze strany státu. Zákon o evidenci tržeb tak nečiní, přestože podnikatelé státu pomáhají provozováním koncových zařízení systému. Není-li otázka takových náhrad řešena v zákoně o evidenci tržeb, musí existovat jiný zvláštní zákon řešící danou problematiku. Takovým zákonem však rozhodně není zákon o daních z příjmů. Žalobce dodal, že v momentě, kdy byl soudem poučen o možnosti změny žaloby, shledal, že nebude žalovat Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, ale bude požadovat, aby soud vyřízení žádosti o poskytnutí informací nařídil přímo Odvolacímu finančnímu ředitelství. Závěrem konstatoval, že zákon o evidenci tržeb je fašistický.
11. Žalovaný odkázal na obsah již dříve předloženého vyjádření k žalobě.
12. Soud podrobně konstatoval obsah správního i soudního spisu.

VI. Posouzení věci soudem

VI.a) Žaloba proti rozhodnutí žalovaného

13. Jak podrobněji uvedeno v části I. tohoto rozsudku, podáním ze dne 13. 9. 2017 žalobce požádal dle zákona o svobodném přístupu k informacím Finanční úřad pro Jihomoravský

kraj o sdělení týkající se aplikace zákona o evidenci tržeb. Povinný subjekt mu odpověděl přípisem ze dne 19. 9. 2017, č. j. 4054662/17/3000-00061-701174, sp. zn. 14/17/INF/3000-00061. S tímto vyřízením žádosti nebyl žalobce spokojen, proto se dne 21. 9. 2017 obrátil na žalovaného se stížností na postup při vyřizování žádosti o informace ve smyslu § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím. V reakci na tuto stížnost žalovaný v postavení nadřízeného orgánu rozhodnutím ze dne 18. 10. 2017, č. j. 44661/17/5100-41451-711055, postup povinného subjektu potvrdil dle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Proti tomuto aktu žalovaného žalobce brojí žalobou proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s.

14. Problematikou určení žalobního typu, jímž se lze účinně domáhat soudní ochrany v situaci, kdy nadřízený orgán potvrdí postup povinného subjektu dle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, se zabýval Nejvyšší správní soud [jeho rozhodnutí jsou dostupná na webových stránkách www.nssoud.cz]. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, č. 3847/2019 Sb. NSS, shledal, že potvrzení postupu povinného subjektu dle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, vydané na základě stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) nebo c) téhož zákona není rozhodnutím o žádosti o poskytnutí informace a není tudíž ani rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.
15. Vzhledem k tomu, že v době podání žaloby byla judikatura Nejvyššího správního soudu v předmětné otázce nejednotná a k jejímu upřesnění došlo právě až na základě citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, a to po podání nyní projednávané žaloby, umožnil zdejší soud usnesením ze dne 24. 3. 2020 (č. l. 103) žalobci změnu žaloby. Podáním ze dne 30. 4. 2020 (č. l. 115) však žalobce mimo jiné setrval na žalobním návrhu na zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2017.
16. S ohledem na výše uvedené usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu zdejší soud výrokem I. tohoto rozsudku tento žalobní návrh odmítl pro nepřijatelnost dle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s., aniž by se zabýval jeho věcnou důvodností, neboť napadený akt žalovaného nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a žalobce se ochrany svých práv v dané konkrétní situaci měl domáhat žalobou nečinností dle § 79 a násl. s. ř. s.

VI.b) Žaloba na ochranu proti nečinnosti žalovaného

17. Vedle setrvání na žalobním návrhu na zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2017 žalobce v návaznosti na usnesení soudu ze dne 24. 3. 2020 (č. l. 103) podáním ze dne 30. 4. 2020 (č. l. 115) žalobní návrh doplnil, přičemž se domáhal, aby soud uložil *Odvolacímu finančnímu ředitelství* (tedy původnímu žalovanému) povinnost převzít předmětnou žádost o informace podanou u Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj a informaci poskytnout nebo vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti, a to ve lhůtě 7 dnů od doručení rozsudku.
18. Podle § 79 odst. 2 s. ř. s. je v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu žalovaným *správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení*.
19. Dle závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve shora zmiňované věci č. 3847/2019 Sb. NSS v situaci, kdy nadřízený orgán potvrdí postup povinného subjektu dle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, může se žadatel o informaci účinně domáhat soudní ochrany nečinností žalobou podle § 79 odst. 1 s. ř. s.

směřující *vůči povinnému subjektu*. V nyní projednávané věci byl povinným subjektem Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (nikoli Odvolací finanční ředitelství), vůči němu tak měla nečinnostní žaloba ohledně vyřízení žalobcovy žádosti o informace ze dne 13. 9. 2017 směřovat. Soud na tuto skutečnost žalobce upozornil v usnesení ze dne 24. 3. 2020 (č. l. 103) a umožnil mu úpravu označení žalovaného správního orgánu, přičemž jej poučil o možných procesních důsledcích (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č. j. Nad 224/2014-53, č. 3196/2015 Sb. NSS). Žalobce však v podání ze dne 30. 4. 2020 (č. l. 115), jímž na usnesení reagoval, setrval na tom, že žalovaným má být Odvolací finanční ředitelství. Tuto skutečnost též výslovně potvrdil při jednání dne 28. 4. 2021.

20. Účelem nečinnostní žaloby dle § 79 a násl. s. ř. s. je umožnit, aby soud přinutil správní orgán vydat rozhodnutí ve věci samé či osvědčení. V řízení o nečinnostní žalobě soud zjistí, zda je správní orgán povinen vydat určitý akt z výše uvedené množiny taxativně vymezených aktů, jak jsou uvedeny v § 79 odst. 1 s. ř. s. Pokud shledá, že tomu tak je, uloží správnímu orgánu takový akt vydat. Na rozdíl od žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, kterou žalobce brojí proti již vydanému rozhodnutí, žalobou nečinnostní se žalobce vydání takového rozhodnutí teprve domáhá.
21. *Povinným subjektem*, tedy správním orgánem, na který se žalobce obrátil se žádostí o informace a který měl tudíž povinnost požadované informace fakticky poskytnout či případně vydat rozhodnutí o částečném nebo úplném odmítnutí žádosti, byl Finanční úřad pro Jihomoravský kraj. Měl-li žalobce za to, že informace mu byla poskytnuta pouze částečně, aniž bylo o zbytku jeho žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí, mohl se domáhat vyřízení celého obsahu žádosti o informace stížností dle § 16a odst. 1 písm. b), c) zákona o svobodném přístupu k informacím. Tato stížnost, o níž rozhoduje *nadřízený orgán* povinného subjektu (zde Odvolací finanční ředitelství), je prostředkem ochrany proti nečinnosti povinného subjektu ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. Jejím bezvýsledným vyčerpáním jsou splněny podmínky pro podání nečinnostní žaloby směřující vůči povinnému subjektu. Shledá-li soud žalobu důvodnou, nařídí *povinnému subjektu*, aby o žádosti rozhodl (viz bod [57] usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. 3847/2019 Sb. NSS).
22. Z uvedeného plyne, že nečinnostní žalobou se lze domáhat, aby *povinný subjekt* naložil se žádostí o informace zákonem předpokládaným způsobem, nelze se jí však domáhat postupu *nadřízeného orgánu* při vyřizování stížnosti podané dle § 16a odst. 1 písm. b), c) zákona o svobodném přístupu k informacím [v případě nečinnosti nadřízeného orgánu při vyřizování stížnosti se z hlediska § 79 odst. 1 s. ř. s. jedná o bezvýsledné vyčerpání prostředku ochrany před nečinností povinného subjektu stanoveného procesními předpisy upravujícími řízení u správního orgánu]. Právě toho se však žalobce dožaduje návrhem, aby soud uložil žalovanému coby nadřízenému orgánu povinnost postupovat *de facto* dle § 16a odst. 6 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy povinnost převzít předmětnou žádost o informace podanou u Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj a informaci poskytnout nebo vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 Ans 2/2010-127). Žalobce tedy, i přes poučení dané mu soudem, zaměřil nečinnostní žalobu proti osobě, která nebyla nositelem povinnosti poskytnout mu na základě jeho podání ze dne 13. 9. 2017 požadované informace či s touto žádostí o informace naložit jiným zákonem předpokládaným způsobem, tedy proti osobě, která ve věci nebyla pasivně věcně legitimována. Z tohoto

důvodu soud podanou nečinnostní žalobu zamítl podle § 81 odst. 3 s. ř. s., protože není důvodná.

23. Nad rámec uvedeného soud považuje za vhodné učinit poznámku k věci samé. Základ sporu lze ve své podstatě hodnotit spíše jako polemiku žalobce se státem ohledně otázek souvisejících se zavedením elektronické evidence tržeb. Daná věc však pro takovou disputaci nebyla příliš vhodná. Nelze si nepovšimnout, že povinný subjekt i jeho nadřízený orgán na žalobcem položené otázky relevantním způsobem zareagovaly, jejich přístup lze nepochybně hodnotit jako řádné poskytnutí informací na žádost. Nesouhlas žalobce s řešením, které zákonodárce považoval za nejvhodnější pro zavedení elektronické evidence tržeb, na tento závěr nemůže mít vliv. Lze si však samozřejmě představit případy, v nichž by některé prvky žalobcovy argumentace teoreticky mohly hrát větší roli, ať už by šlo například o daňové spory ohledně uplatnění provozních nákladů na evidenci tržeb či souvisejícího daňového bonusu, nebo o věci správního trestání související s nedodržováním povinností plynoucích ze zákona o evidenci tržeb. V tomto kontextu je ovšem nezbytné poukázat na skutečnost, že o návrhu na zrušení zákona o evidenci tržeb či jeho některých ustanovení již rozhodoval Ústavní soud, který v nálezu ze dne 12. 12. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 26/16, č. 8/2018 Sb. (N 227/87 SbNU 597, věc *Elektronická evidence tržeb – EET*), shledal, že zavedená elektronická evidence tržeb sleduje legitimní cíl, totiž účinný výběr daní a narovnání podnikatelského prostředí; nová podoba evidenční povinnosti neporušuje samotnou podstatu a smysl práva podnikat (čl. 26 odst. 1 Listiny) či sekundárně právo vlastnit majetek (čl. 11 odst. 1 Listiny), ani nevytváří – v synergii s kontrolním hlášením – bariéru výkonu podnikání. Některá ustanovení zákona však dle Ústavního soudu neobstála v testu proporcionality, pročež je zrušil, stejně jako zmocňovací ustanovení § 10 odst. 2, § 12 odst. 4 a § 37 odst. 3 zákona o evidenci tržeb, neboť zjevně nevyhovovala požadavkům na odvozenou normotvorbu.

VII. Závěr a náklady řízení

24. Soud tedy žalobu proti rozhodnutí žalovaného odmítl pro nepřípustnost dle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s., žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu pak zamítl dle § 81 odst. 3 s. ř. s., protože nebyla důvodná.
25. Pokud jde o náhradu nákladů řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného, výrokem III. tohoto rozsudku soud rozhodl na základě § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.
26. O náhradě nákladů řízení o nečinnostní žalobě bylo výroky IV. a V. tohoto rozsudku rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho

zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. dubna 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu